

La rata i el gat

Hi havia una vegada un gat prim, blanquinós, brut i pudent que vivia al carrer, es deia Pau i sempre tenia molta gana... Just davant on ell dormia cada nit, mort de fred i de gana, hi vivia una rata presumida que el tenia ben enamorat. Però la rata no li feia ni cas.... Us sona aquesta història?

Un bon dia, la rata, patint pel pobre gat brut i pudent, va voler donar-li les sobres del seu sopar... Quan el gat va veure aquella rateta tant rodoneta que s'acostava, li va venir una gana que només pensava en menjar-se-la!

El gat, al voler-se-la menjar, es va ennuegar i la va escupir:

- Buaghhhh!

La rata, espantada i plena de baves, va col·locar-se bé el llacet i se'n va anar per un caminet cap al bosc...Estava molt espantada, tenia molta por i tremolava de fred. Ella sabia que allà hi podia haver algun ós. Es va adormir al mig del bosc perquè estava molt cansada i tenia molta son. Mentre dormia, tots els animals del bosc es va acostar a ella, però la rata no se n'adonava. Quan es va despertar, estava envoltada d'animals del bosc, l'estaven mirant! La rata no sabia què fer i va arrencar a córrer!! Al final va arribar a un mur de color vermell.

Allà, al costat del mur, es va trobar un ratolí que descansava i pensava en les seves coses de ratolí. Era un ratolí de color negre, tenia unes orelles molt petites i uns ulls de color verd. La rata, en veure'l, de seguida se'n va enamorar. Es va acostar a ell i el ratolí li va demanar:

- Com et dius?

La rata, es va posar vermella com un tomàquet, i li va dir:

- Em dic Noa Pérez

- Quin nom més maco! Jo em dic Nil Costa.

La rata va dir-li:

- Vols fer un passeig amb mi?

- Si!!! anem! - li va dir el ratolí

I se'n van anar pel camí del bosc.

Anant pel camí es van trobar una font, la llegenda deia que si anaves i hi tiraves un candau, a la font, tindries molta bona sort el resta de la teva vida.

Llavors la Noa Pérez i el Nil Costa van tirar un candau. Però no va funcionar perquè una bruixa els hi va fer un encanteri i es van convertir en humans!

Quan van arribar a la ciutat van haver de comprar-se una casa, perquè ja no podien seguir vivint a les clavegueres! No sabien què fer, com a humans, era una vida nova, però al cap d'un temps es van començar a acostumar, i van poder viure una vida normal!

Un bon dia es van trobar un gat prim, blanquinós, brut i pudent, i la rata, que ja no era rata, va recordar que aquell gat era el que se l'havia volgut menjar, el gat també la va reconèixer, per la seva dolça veu...

La rata i el ratolí van viure una vida llarga com a humans, acompanyats pel gat.

Pseudònim:Lili

Modalitat 3: prosa

Categoria B